

k tomu, že zabavujícím usnesením ze dne 22. února 1932 bylo dlužníku zakázáno, by i se zařízením pro provoz živnosti nijak nenakládal. Nevadí proto, že v dražebních podmínkách bylo předmětem dražby jen nucené propachtování koncese lékárnické a živnosti podle této koncese provozované. Není vadou, že výkonný orgán odevzdal vnucenému pachtýři klíče od místnosti, v níž dlužník živnost provozoval, ač dlužník měl místnosti jen v nájmu. Neboť tím neodevzdal v právním smyslu podle § 349 ex. ř. pachtýři místnosti k upotřebení, nýbrž uvedl ho jen v živnost v místnostech těch provozovanou a jest na pachtýři, aby se s pronajímatelem o používání místnosti dohodl, a pronajímatel jest oprávněn domáhati se pořadem práva svých práv proti pachtýři pro případný nedostatek práva pachtýře na používání místností najatých dlužníkem.

Čís. 13323.

Vyrovnačí řád z roku 1931.

K neplatnosti úmluv podle § 55 vyrov. řádu se nevyhledává, by věřitel někoho slibováním výhod pro dlužníka nebo jiným způsobem obmyslně přiměl ku převzetí závazku bez právního podkladu, aniž vědomí věřitele, že se mu ujednáním vůbec dostává výhody. Rozhoduje jen objektivní hledisko, zda se věřiteli takovým ujednáním dostalo proti ostatním věřitelům téhož druhu zvláštní výhody, čili nic.

(Rozh. ze dne 24. února 1934, Rv II 43/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná, že se žalobkyni dostalo odevzdáním směnky nedovolené výhody ve smyslu § 55 vyr. řádu. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil a uvedl v otázce, o níž tu jde v důvodech: První soud neshledal, že jsou splněny podmínky neplatnosti směnečného závazku podle § 55 vyr. ř., ježto prý tu není nutné obmyslnosti věřitelovy. S tímto právním názorem nelze souhlasiti, neboť k neplatnosti úmluv podle § 55 vyr. ř. nejen se nevyhledává, by věřitel někoho slibováním výhod pro dlužníka nebo jiným způsobem obmyslně přiměl k převzetí závazku nemajícího právní podklad, nýbrž ani vědomí věřitele, že se mu ujednáním vůbec dostává nějaké výhody. Rozhoduje výlučně jen objektivní hledisko, zda se věřiteli takovým ujednáním dostalo proti ostatním věřitelům téhož druhu zvláštní výhody čili nic (rozh. nejv. soudu čís. 7913 a 9342). Takové výhody se však žalující straně v souzeném případě dostalo zažalovanou směnkou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a poukázal v otázce, o níž tu jde, k důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 13324.

Vymáhající věřitel, opírající svůj nárok i o obživnutí pohledávky podle § 67 vyr. ř., není podle §§ 54 čís. 2 a 55 ex. ř. povinen, by v návrhu na povolení exekuce tvrdil a dokázal předpoklady obživnutí pohledávky.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R I 24/34.)

Tvrdíc, že neplacením vyrovnacích kvot povinnou stranou nastala ve smyslu § 67 vyr. ř. bezúčinnost vyrovnání navrhlá vymáhající strana na základě rozsudku ze dne 10. listopadu 1931 exekuci zabavením pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 57 býv. vyrovnacího řádu nastala bezúčinnost vyrovnání, nesplnil-li dlužník včas a plně potvrzené vyrovnání. Bezúčinnost vyrovnání nastala tudíž sama sebou bezpodmínečně a mohl věřitel na základě exekučního titulu vésti ihned exekuci na celou obživlou pohledávku. Zákonem ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. nastala však změna, neboť podle § 67 vyr. ř. pozbývá potvrzené vyrovnání účinnost jen tehdy, nesplní-li dlužník potvrzené vyrovnání po lhůtě, kterou mu věřitel doporučeně zaslaným upomínacím dopisem poskytl. Nastane tudíž bezúčinnost vyrovnání jen, byla-li věřitelem splněna podmínka § 67 vyr. ř. Musí tudíž věřitel podle § 7 ex. ř. prokázati veřejnou listinou, že upomenul dlužníka a že mu poskytl ve smyslu § 67 vyr. ř. lhůtu k plnění. Ježto v projednávaném případě vymáhající věřitel ani netvrdil, tím méně prokázal, že dlužníka upomenul a mu dal lhůtu ku plnění, nelze exekuci povolit, ježto není prokázáno, že celá pohledávka, pro kterou vymáhající věřitel vede exekuci, jest splatná.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Namítá-li povinná strana, že vymáhaná pohledávka z exekučního titulu (rozsudku) neobživla v původní výši, poněvadž nebyly splněny předpoklady obživnutí v § 67 vyr. ř. uvedené a že od vymáhané pohledávky nebyly odečteny zaplacené vyrovnací částky kvoty, nečiní námítku, k níž by bylo přihlížeti z úřadu, nýbrž uvádí okolnosti nárok zrušující nebo stavící, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu a které nelze pro zákaz novot uplatňovati v rekursním řízení, nýbrž jen žalobou podle § 35 ex. ř. Není proto vymáhající věřitel, opírající svůj nárok také o obživnutí pohledávky, podle §§ 54 čís. 2 a 55 ex. ř. povinen v návrhu na povolení exekuce tvrditi a dokazovati předpoklady obživnutí pohledávky.

Čís. 13325.

Konkursní komisař má jen právo, by tomu, kdo má ve své moci věci, náležející do konkursní podstaty, nařídil, by dovolil, aby věci ty byly sepsány a odňaty, nikoliv však právo, by mu nařídil, aby vydal věci, které drží, správci podstaty.

Kdo má věci uloženy u zasílatele, má je ve své moci ve smyslu § 97 (2) konk. řádu.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R I 147/34.)

Konkursní komisař nařídil k návrhu správce podstaty třetí osobě, aby vydala věci, které drží, do konkursní podstaty. Rekursní soud zamítl návrh správce podstaty. Důvody: Podle § 97 odst. (2)